

Одним з головних висновків, які можна зробити з історії створення та становлення міжнародних документів щодо захисту прав людини, є те, що захист прав людини є невід'ємною складовою сучасного світу. Цей процес почався багато років тому, і до сьогодні він продовжує розвиватися та удосконалюватися. Незважаючи на те, що деякі країни іноді порушують права людини, світ в цілому рухається в напрямку захисту цих прав, і це позитивний розвиток. Іншим важливим висновком є той факт, що міжнародна співпраця та зусилля з боку громадськості є ключовими елементами у забезпеченні захисту прав людини.

1. Provost, René (2002). International human rights and humanitarian law. Cambridge, UK: Cambridge University Press. p. 8.

2. Буткевич О. В. Міжнародне право прав людини. Київ :Знання України, 2004Т.2812с.URL:https://web.archive.org/web/20161224061616/http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_161?test=IGcMfFdBtDOPDC3kZiL.cccoHyPxEsAkiGsqGps

3. Кулеба Д. І.. Римський статут Міжнародного кримінального суду Київ :Знання України, 2004 Т.2812с.

5. Гнатівський М. Управління Верховного комісара ООН з прав людини. Київ : Парламентське видавництво, 2011. 738 с.

Андрій КОРЕНЕВ

доцент кафедри
загальноправових дисциплін,
кандидат юридичних наук

Н. ШВЕЦЬ

студентка ННІ права
та інноваційної освіти

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ,
м. Дніпро, Україна)*

НОРМАТИВНА ОСНОВА АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Нормативною основою цього виду юридичної відповідальності є адміністративне та позадоговірне право.

Соціальна вага такого законодавства полягає в тому, що його норми встановлюють бажаний стандарт поведінки відповідальних осіб і встановлюють межі заходів державних органів і посадових осіб, які мають право застосовувати адміністративну відповідальність.

Кодекс України про адміністративні правопорушення, Митний Кодекс, Кодекс торговельного мореплавства, а також інші нормативно-правові акти є

складовими вітчизняного законодавства щодо адміністративної відповідальності [6].

Систематизація законодавства про адміністративні правопорушення почалася з прийняттям у 1980 р. Основ союзного законодавства УРСР та інших союзних республік. Ці документи започаткували процес кодифікації законодавства про адміністративні правопорушення та адміністративну відповідальність. У результаті цього процесу 1 червня 1985 р. був виданий Кодекс України про адміністративні правопорушення разом із аналогічними законами інших союзних республік. Прийняття Кодексів замінило сотні розрізнених нормативних актів, що регулювали питання адміністративної відповідальності, кодифікувало норми про підстави та порядок застосування цього виду юридичної відповідальності, визначило систему та компетенцію суб'єктів адміністративної юрисдикції вперше. Прийняття та застосування цих Кодексів дозволили більш ефективно протидіяти адміністративним правопорушенням і упорядкувати адміністративно-юрисдикційну діяльність.[1]

Серед правових джерел, що регулюють адміністративну відповідальність, особливе місце посідає Кодекс України про адміністративні правопорушення, прийнятий 7 грудня 1984 року. Даний законодавчий акт складається з 5 розділів, 33 глав та більше 350 статей, і він кодифікував законодавство про адміністративну відповідальність, значно розширивши його зміст. Крім матеріальних норм, системи стягнень, складів правопорушень та інших аспектів, кодекс також містить значну кількість адміністративно-процесуальних норм, які регулюють провадження у справах про адміністративні правопорушення [2].

На думку В.К. Колпакова, Кодекс України про адміністративні правопорушення є основним джерелом норм, що регулюють адміністративну відповідальність, оскільки:

1. Цей закон є найбільш обсяжним актом, що містить норми про адміністративну відповідальність;
2. Він регулює загальні питання щодо відповідальності, такі як система стягнень та підстави для їх застосування;
3. Багато нормативних актів містять прямі посилання на положення Кодексу України про адміністративні правопорушення, які мають загальний характер [3].

Законодавство України активно змінюється відповідно до нової суспільно-економічної формації, що передбачає реформування кодифікованих нормативно-правових актів, що регулюють відносини з правоохоронними органами. Настав час реформувати законодавство про адміністративну злочинність. Наразі є проект Кодексу України про адміністративні правопорушення, яким, крім існуючих, пропонуються нові види адміністративних стягнень, а саме: громадські роботи, призупинення дії ліцензії на певний вид господарської діяльності, анулювання ліцензії. ,

тимчасова заборона певних видів діяльності об'єднань громадян, примусовий розпуск об'єднань громадян, скасування державної реєстрації суб'єктів підприємницької діяльності та збільшення кількості суб'єктів, які притягуються до адміністративної відповідальності. Проект також містить поняття співучасті [4].

Для ефективної реалізації нової стратегії реформ, яка передбачає посилення дієздатності держави, необхідний поступовий перегляд ідеологічних концепцій і правових стандартів, реформування та зміна правових інститутів. Інститути адміністративного права мають важливе значення в цих процесах, оскільки вони розглядаються як практичні інструменти для досягнення покращення економічного та соціального становища, зміцнення правового порядку, утвердження принципів верховенства права, справедливості та гуманізму, надання пріоритету правам і свободам людини і громадянина, побудови правової держави та створення громадянського суспільства. Ідеї концепції адміністративної реформи в Україні та програмні документи щодо її реалізації визначають інститути адміністративного права як ключові складові для досягнення цих цілей.

Професор І.П. Голосніченко вважає, що удосконалення законодавства про адміністративні правопорушення дозволило усунути низку проблем, що виникли під час реформування правового інституту адміністративної відповідальності, таких як незавершеність кодифікації, права встановлення адміністративної відповідальності, системи КУпАП України про адміністративні правопорушення, правопорушень, перегляд поняття адміністративного правопорушення, розширення кола суб'єктів та необхідність нових видів санкцій. Я поділяю цю точку зору і вважаю, що прийняття нової редакції Кодексу має відбутися лише після вирішення цих інших проблем кодування [5].

1. Кодекс Адміністративного Судочинства України. Офіційний вебпортал парламенту України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747-15#Text>.

2. Кодекс України про адміністративні правопорушення. Офіційний вебпортал парламенту України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10#Text>.

3. Бевзенко В.М. Адміністративні суди України: навчальний посібник., 2018. С. 271.

4. Чушенко В. І. Конституційне право України : підручник. К. : Ін Юре, 2019. С. 547.

5. Муніципальне право України : підручник. Харків : Одиссей, 2017. С. 528.

6. Положенням про прикордонний режим, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України № 1147 від 27.07. 98 р. Офіційний вебпортал парламенту України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1147-98-%D0%BF#Text>.